

Instrukcja *Immense caritatis*

na temat ułatwiania w niektórych wypadkach przyjmowania Komunii sakramentalnej

Część pierwsza: Nadzwyczajni szafarze udzielania Komunii świętej

Różne są okoliczności, w których dostrzega się brak szafarzy Komunii eucharystycznej: - podczas Mszy, z racji licznego udziału wiernych lub też szczególnej trudności związanej z osobą celebransa; - poza Mszą św., gdy ze względu na odległość miejsca trudno jest przynieść Komunię, zwłaszcza na sposób Wiatyku, chorym znajdującym się w niebezpieczeństwie śmierci - ewentualnie ze względu na dużą liczbę chorych, głównie w szpitalach lub podobnych instytucjach, potrzeba wielu szafarzy.

Aby zatem wierni, którzy znajdując się w stanie łaski i kierując się właściwą i pobożną intencją pragną uczestniczyć w świętej uczcie, nie byli pozbawieni tej sakramentalnej pomocy i pociechy, wydało się Papieżowi rzeczą słuszną ustanowić nadzwyczajnych szafarzy, którzy by mogli sobie oraz innym wiernym udzielić Komunii, z zachowaniem określonych niżej warunków:

I. Ordynariusze miejsca otrzymują władzę, na podstawie której mogą zezwalać - w pojedynczych wypadkach, na pewien okres czasu lub, gdy przynagła konieczność, na sposób stały - odpowiedniej osobie, imiennie wybranej, ażeby mogła jako szafarz nadzwyczajny udzielić Komunii św. sobie, innym wiernym oraz zanosić ją chorym pozostającym w domu, ilekroć:

- a) nie ma kapłana, diakona i akolity;
- b) wymienieni wyżej nie mogą udzielać Komunii św. z powodu wykonywania innej posługi duszpasterskiej, braku zdrowia lub starości;
- c) liczba wiernych przystępujących do Komunii jest tak wielka, że odprawianie Mszy lub rozdzielanie Eucharystii poza Mszą zbytnio by się przeciągnęło.

II. Ordynariusze miejsca posiadają władzę upoważniania poszczególnych kapłanów, pełniących święte posługiwanie, ażeby mogli wyznaczyć odpowiednią osobę do udzielania Komunii św. w wypadku prawdziwej konieczności.

III. Wspomniane powyżej uprawnienia ordynariusze miejsca mogą delegować biskupom pomocniczym, wikariuszom biskupim i delegatom biskupim.

IV. Przez osobę odpowiednią, o której mowa w nn. I i II, rozumie się: lektora, alumna wyższego seminarium, zakonniką, zakonnice, katechistę, wiernego mężczyznę lub kobietę - z zachowaniem określonej tu kolejności, którą jednak może zmienić ordynariusz miejsca według roztropnego uznania.

V. W kaplicach wspólnot zakonnych obojga płci, funkcja rozdzielania Komunii w okolicznościach, o których umowa w n. I, może być słuszenie powierzana przełożonemu, nie posiadającemu święceń, lub przełożonej, ewentualnie ich zastępcom.

VI. Wypada, aby osoba odpowiednia, wybrana imiennie przez ordynariusza miejsca do udzielania Komunii św., oraz osoba, o której mowa w n. II, wyznaczona przez upoważnionego do tego kapłana, otrzymała zlecenie - gdy czas na to pozwala - zgodnie z obrzędem dołączonym do niniejszej instrukcji. Komunii św. ma udzielać z zachowaniem przepisów liturgicznych.

Ponieważ uprawnienia, o których tu mowa, mają na uwadze jedynie dobro duchowe wiernych i odnoszą się do wypadków prawdziwej konieczności - niech przeto kapłani pamiętają o tym, że przez nowe przepisy nie zostają wcale zwolnieni z obowiązku udzielania Boskiej Eucharystii wiernym prawnie o to proszącym, a zwłaszcza zanoszenia jej chorym.

Wierny, szafarz nadzwyczajny, odpowiednio przygotowany, winien wyróżniać się dobrym życiem chrześcijańskim, wiarą i obyczajami. Aby zaś zawsze był zdolny do wypełniania tak ważnej funkcji, powinien pogłębiać nabożeństwo do Najświętszego Sakramentu i starać się świecić przykładem nabożeństwa i czci względem Sakramentu Ołtarza wobec innych wiernych. Nie wolno dokonywać takiego wyboru, który by mógł wywołać zdziwienie u wiernych.